

МОГИЛЯНСЬКИЙ ВІСНИК

тематично-спрямоване

Найсолодші кохані вуста,
Найчистіша душа невразлива,
Найскладніша людина проста.

В.Симоненко

Кохаймося!

автор: БарабОлька

Запроси мене на каву!!!

"I just call to say I love you..."

"Can't help falling in Love..."

Надійшла пора, коли все навкруги дихає коханням: пахне корицею, грає повільна мелодія, стає себе трішечки жаль... Облиш. Не створи собі когось, у кого було би «зручно» закохатися! Дозволь дружбі перерости в дійсно міцне почуття. Пізнай людину, до якої небайдужа. Не грайся почуттями ні своїми, ні його. Не створи собі «кумира»: Він (сакральне завжди пишеться з великої літери, правда?) стовідсотково НЕ ідеал. Але для Тебе... він єдиний і найкращий!

Ти думаєш, що закохалася?

Гм... На секунду вимкни необ'єктивний орган (СЕРЦЕ!), увімкни своє ratio.

Симптоми:

Він (подразник:). Твоя реакція – пульс зашкалює, ніби ти щойно забралася із завкафедрою на Замкову гору (спецназ розуміє). Гм...

Він (усміхається тобі). Ти – заливаєшся пекучим рум'янцем... Ну-ну! Цікаво.

Він (говорить до тебе). Ти – уявляєш, що граєш роль у німому фільмі... Ого!

Він (пише тобі СМС). Ти – на сьомому небі! Оце вже серйозно!

З Тобою все ясно. Тільки як дізнатися, що на думці в Нього?! Може, Він просто класний хлопець, ласкавий і ввічливий з усіма? Може, він сприймає Тебе тільки як друга? Подумай. У будь-якому разі він – чоловічина. Невже він не розуміє, що ми відкриті для кохання, але НЕ готові ще про це сказати? Знаєте, якщо занадто ретельно приховувати свої почуття, можна втратити щось важливе.

Хлопці!

Ну ж бо! Зрештою, День Святого Валентина!

Запросіть нас на каву! Ви від цього нічого нічого не втратите! радше знайдете... Нам ніколи бути НЕзакоханими! Подаруйте нам кохання із присмаком кориці! Годі боятися! Захоплюючи хлопцями, які мають мужність сказати: «Я Тебе Люблю!!!».

П.С.: подекуди, у Могилі буде БАЛ! Хлопці, не гальмуйте! Інакше її запросить хтось інший :))

Кохання дорожче від усіх скарбів. Воно – діамант, який не можуть купити навіть королі. Воно – цілий світ, хоча його обіймають двома руками (М. Йокал)

Згадка

автор: Наталя Кулацька

Привіт тобі, моє щасливе минуле! Як давно ми не бачились. Хоча ... ні, я тебе бачила, сьогодні - уві сні. Ти був таким близьким, а водночас таким далеким. Таким прекрасним і чудовим, яким, можливо, не був навіть наяву. Але я намагаюся забути тебе. Забути, і більше - не згадувати.

Але, о Боже, як це важко! Важко тому, що кожної хвилини, кожної секунди мою голову заповнюють згадки. Згадки про тебе. Згадку про те, як твоє волосся приємно лоскотало мою щоку. Як ніжно ти тримав руку на моему плечі. Які слова злітали з твоїх прекрасних вуст, вони так пестили мій слух. Ти називав мене своєю голубкою, лебідкою, казав, що кращої за мене немає на цілому світі... Але, виявляється, є. Принаймні для тебе. Та я не жалкую за тим, що було, і чого вже немає. Адже знаю - ти щасливий, а це для мене найголовніше. Забути. Забути, і більше - не згадувати. Тебе, моє втрачене кохання!

Історія кохання

автор: Аліна Вовенко

Найпрекрасніші спогади нашого життя – це дитинство, це школа... звичайно, це перше кохання. Хоч кажуть, що таке кохання не вічне, але це кохання значить щось прекрасне. Вирішила бути відвертою і поділитися з могилянцями історією мого трагічного кохання. Не можу більше мовчати і носити це в собі.

7 клас... киявська елітна школа... шалена симпатія... ще не усвідомлене кохання... ще діти. Ця симпатія жила 8, 9 клас, а в 10 народилося кохання. Всією душею я відчувала, що саме ця людина - частинка мене. Невід'ємна, рідна. Розуміння з півслова, читання думок, адже кохання не потрібні слова.

Це було надто казково, щоб бути реальністю. Десь глибоко в душі було усвідомлення, що все скоро скінчиться. Скінчилось.

Кохати – це не означає дивитися одне на одного, це означає дивитися в одному напрямку (Антуан де Сент-Екзюпері).

Дарунок М. Кожеголова

Історія кохання

автор: Аліна Вовенко Живопис автор: Валер'янка

(продовження. Початок на 1 стор.)

2004 р. Помаранчева революція... він зникає... телефон не відповідає... Людина зникла. Тільки через тиждень подзвонив і сказав, що з'явилася можливість вчитися в Oxford. Він знав про це набагато раніше, але не міг сказати. Просив зустрітись, але тут уже я не змогла. Не змогла бачити його і усвідомлювати, що це востаннє.

Він поїхав. Не можу знайти слова, щоб описати мій стан на той час. Не хотілося жити. Багато ночей сиділа на підвіконні 18 поверху перед відчиненим вікном, плакала, слухала нашу музику. Так, нашу, вона була про нас, нагадувала нас. Час не вилікував мене до кінця. Рани на моєму серці зажили, але залишилися рубці. Мабуть, я невиліковна. Mail, sms, листи, дзвінки не замінять мені його.

Ми розійшлися... я наполягла. Не судить мене, я просто дала можливість колишнім нам знайти нове життя.

Він приїздить кожні три місяці. Намагаємось не бачитись, бо боляче, боїмося не стриматися і знову бути разом.

Пройшов 2005, 2006, вступ, нові знайомства, а я все ще люблю його.

Хоч кохання й не додає розуму дурням, зате воно робить нерозумними навіть найрозумніших людей (П.Буаст).

Рефлексія

автор: not known

Із глибини непривітних очей коханого

Як часто ми відчуваємо себе покинутими, самотніми, нікому не потрібними, залишеними напризволяще, на вельмишановну примху долі?... Риторичні питання гуртом обсїдають засмучену душу: «Хто я? Навіщо живу? Чи правильним шляхом їду? Наскільки я переконаний, що мій вибір – це дійсно мій вибір?» Невже тільки в останній момент, коли час штовхає у спину, коли годинник б'є 00:00 і закінчується ще один рік, усвідомлюєш: ті, кому так щиро відкривав душу, вже не хочуть бути для тебе найближчими; незумисне вони обернулися до тебе спиною. А ще ж не так давно ти міг у скрутку хвилину схилити голову на подароване Богом надійне плече, якого нині нема. Ні, воно не зникло – просто прив'язалося до іншого тіла, до іншої душі...

І що тоді робити тобі, коли отой сум, оті спогади про минуле розривають серце на мільйони, мільярди, мільярди мільйонів шматочків, клаптиків, клітинок. Коли в душі вирує біль неможливості хоча б частинку минулого повернути назад, виправити колишнє, щоб зараз не каратися, не створювати уявну машину часу; а жити тут, у реальному світі, і кожну нову хвилину життя наповнювати радістю...

Туга за невідновлюваним. Тяжка образа на когось ні за що. Навіщо відводити погляд, навіщо змушувати його бігати по всьому, що є перед тобою, і вже не мати права зупинитися на одній Деталі, котра так само має очі, дихає і відчуває щось до неї, але не до тебе.

А, можливо, то за гріхи? Скоєні чи ні... так, про всяк випадок, наперед мене покарано божественним, яке навіки неосудне у своїх діях і твердженнях... Але ж то боляче, боляче до сліз... не можу носити на серці тягар, кавалок жалю і страждання. Спонтельно свою уяву оманливими надіями на те, що той голос не востаннє звертається до мене, що нехай і грізний погляд при зустрічі ловитиму сьогодні, завтра... завжди... І навіть, якщо після того буду довго відновлювати спокій у душі, кволо ступати по сходах і блукати по плацу, не помічаючи нікого, я все ж сподіватимусь, що незабаром знову зустріну тебе і зазирну у глибинки твоїх щирих виразних очей.

Дилема

автор: Весна

«Кохаяю»? чи
«Плюбю»?

– Зайчику, привіт! Нарешті я вирвала кілька хвилин, їдучи в автобусі, щоб до тебе подзвонити!

– Привіт, сонечко!

– Ну, то як у тебе пройшов день?.. Я так за тобою тужила!

– У мене – добре. Я теж скучив, зірньоко моя!

– Я так довго чекала цього дня, щоб побачити тебе, обійняти...

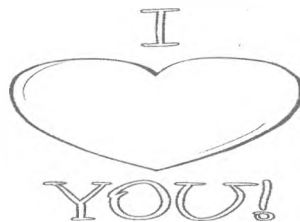
– Серденько, ти сьогодні надзвичайна! Будеш мою «валентинкою»?

– Так, якщо ти й надалі залишатимешся моїм янголятком :)

Гадаю, кожному з вас відоме традиційне пояснення різниці між словами «любити» (маму, тата, братика, песика Шарика, співи, шоколад) і «кохати» (свою половинку). «Кохаяю» - слово магічне, наділене особливою аурую. Навіть вимовляється воно з таємничістю та неодмінно глибоким виразом, з яким наче віддаєш найдорожче у своїй душі коханій людині. А опісля – спокій. Тук... тук... тук...

Воно кришталеве звучить і кришталеве існує: таке ж чисте, прозоре, грайливе, ніжне і водночас ламке. Ми так важко його шукаємо, так несподівано знаходимо і так обережно плекаємо, тому що боїмося втратити цей неземний дар і розбити на дрібні шматочки, які ранять...

Вимовляти це слово теж потрібно з величезною обережністю. Краще не зловживати ним, бо перетвориться на звичне, буденне, земне і знецінене; загубиться його чарівність, розвіється таємничість, не стане більше кришталевості. Однак сьогодні незвичайний день, сьогодні освідчуватися у коханні ви просто мусите. Бережіть свою рідну половинку, вона того варта!

Краплина втіхи

Вирує вітер водопадом листя.
Ледь тліє сонце серед сірих хвиль.
Сумує осінь. Осінь – не актриса:
Вдягати маску – не осінній стиль.
Метро. Алея. Може, ще застану
Холодну тіль, знайому до плачу,
Пальто, залите кольором каштанів,
Ясних очей розпалену свічу.
Легенький струм збігає по волоссю,
Тремтить у серці, в голосі, в очах...
Я не актор. Мене навчила осінь:
Не вмію приховати почуття.
Люблю? – брехня. Неправда.
Досить, досить!
Між нами з листя сплетена стіна.
...Гарячий погляд... Холод, сльози,
осінь.
Краплина втіхи, випита до дна.

осінь, 2006

Коли кохання заходить у двері, розум вистрибує через вікно (англійське прислів'я).

автор: Fenix

Присвячую коханій мною людині: О.Є.

Сон

Чому життя таке несамовите?
Летить кудись – не стишує ходу,
А я сиджу, коханням вщент розбита...
...Сиджу, про тебе думаю й тужу.

Що є журба за тим, чого не мала?
Що туга є за тим, кого не зна?
Я думала – синицю упіймала,
А в дійсності пустила журавля!

Ми ходимо сліпі, як кошенята,
І тичемо носом у стіну.
Мабуть, то Богу наша вічна плата,
Що ми не маєм од любові сну!

Чи ти вже спиш, мій ангеле безкрилий?
Очей вже зелень заховав від зорь?
А погляд твій, такий близький та милий,
Шукає в снах ключі від сотні доль?

А, може, сни тобі також не сняться?
А, може, ти також не маєш сну?
На це мені вже й годі сподіватися...
Я мовчки лиш у темряві сиджу...

Вночі – не сплю, а вдень – життя радію...
Здоров'я вже не те, і я не та.
Та маю я лише одну надію,
Що не піде кохання в забуття.

Життя. Воно таке несамовите:
Летить кудись – не стишує ходу,
А я сиджу, коханням вщент розбита,
Сиджу і думаю, але не сплю!

Той, кого ти кохаєш у мені, звичайно, кращий за мене: я не такий. Але ти кохай, і я намагатимусь бути кращим за себе (М. Пришвин).

ДИВАЦТВО

автор: гнатушка

написано для зірки...

Знаєте, як правильно вбивати апельсини?

Тре взяти ніж і підколупнути шкірку. Потім акуратно, великим шматками зняти з них помаранчевий одяг (це я ніби уявляю, що всі мої вороги оці апельсини), і поділити на скибочки. Тим часом, готуєш катівню: ставиш каструлю на маленьку потужність саме на ту плиту, яку так важко мити (але тобі все одно, бо ти – sameць). Кидаєш туди цукру і кориці... І не забудь мішати... (себто заважати тому сонечку, яка це все готує).

Апельсини не хочуть роздгатись: бризкають мені в очі болем, кричать і матюкаються, моляться своїм богам, але люди – то хижакі, що пожирають собі подібних... а їх самки готують їм їжу...

Але в мене не самка (хоча я sameць) – в мене сонце.

Так от, на дошці лежать понівечені шматки колишніх скибочок, а далі тре порізати шкірку.

Шкірка, що вже встигла визнати за собою особистість теж не здається одразу. Кричить і вивирається, але ми підніmemo її із підлоги і промиємо, бо ми жорстокі. Ми почнемо шматувати-нарізати її, повільно, насолоджуючись, не ховаючись. І... - в катівню її! На розпечену поверхню каструлі.

А кватирка зачинена. Щось шукаєш глибше... Це щось – посудина від мікрохвильової. Прозора і брудна від всього, що було там раніше... недбало помита чоловічою рукою. Кидаєш туди шматки тіла апельсина, поливаєш це все гарячими смужками шкіри, що стікають цукровою кров'ю. Сідаєш біля вікна дивитися на зорі, а на тебе дивиться твій персональний ангел.

За день, 15 лютого 2006, року, я сказав, що кохаю її...

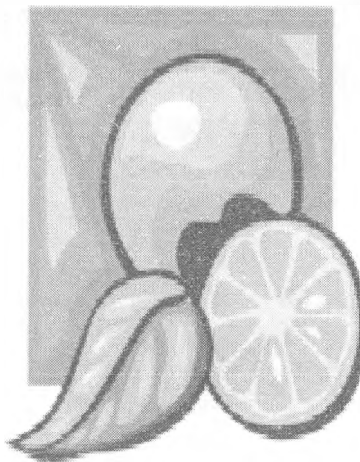
ЖИВОПИС автор: girl from FEN-1

Тому, кого б я змогла покохати...

ПОЧУТТЯ?!

Так довго я тримала у собі
Ці почуття, цей дивний смак бажання,
Але прокляття подаровано мені,
За те дала обіт мовчання.

З дияволом я підписала договір -
Я жити можу та не можу відчувати.
А ти прошепотів мені: "Не вір!"...
Це дивно... Ти навчив мене кохати.

Зарубіжка**Японське кохання**

Поезії різних авторів у перекладі І.Бондаренка підбрала Бараболька

Ту, що мене любила,
Не любив.
Тепер розплачуюсь:
Мене також не любить
Дівчинонька, яку я полюбив!

Того, про кого мріяла завжди,
Сьогодні уві сні своїм зустріла.
Якби я знала,
Що то тільки сон,
Мабуть, не покидалася б ніколи!

Не знаю я,
Куди мене несе і винесе куди
Моє кохання?
Бо мрію
Лиш побачити її!

Кохати ту,
Яка тебе не любить –
Безглуздіше,
Ніж числа на воді виводити,
Рахуючи що-небудь!

Як не міркуй –
Не розірвешся навпіл.
Та непомітно для людських очей
З тобою поруч
Серце моє буде!

Моє кохання,
Мов травичка влітку:
Скільки не скошуй –
Все одно вона
Щоразу знову буйно виростає!

Як дощ очікує
Потріскана від сонця
Земля в засохлім полі
край воріт,
Так я тебе чекаю,
Мій коханий!

Якщо бажаєш,
Щоб кохала довго,
При зустрічах
повторюй без кінця
Засмученій мені
Слова кохання!

Покаяння автор: heart-teller

Коханий! Пробач, що останнім часом майже не звертала уваги на тебе. Не пригорнула, не поцілувала... Просто не внесла у свій робочий план і весь час виправдовувала себе навчанням, роботою. Я тебе не люблю, не кохаю – я ЖИВУ ТОБОЮ, дарма що зовнішня холодність переконає тебе у протилежному.

Я доторкнуся ніжно до плеча,
Коханий мій, я в очі подивлюсь.
Перед Ісусом хай горить свіча,
За тебе я і уві сні молюсь...

Ще живопис автор: Snizh'OK

Подари мне весну,
Подари огонёк,
Напиши на рубашке «летаю».
Я тогда не усну,
Зацеплюсь за крючок
Это будет прекрасно, я знаю.
Забывай обо мне,
Не люби, а дари
Всю любовь, что скопилась за годы.
Понимания нет –
Возникает пари.
На кону наше счастье – свобода.
Нарисуй на окне
Светло-синий рассвет,
Расскажи о бурлящем потоке.
Ты ведь тонешь в огне.
И меня в этот бред
Затяни – я в любви и пороке.
Обжигай и целуй,
Покажи эту страсть.
И не бойся о чёрствость разбиться.
Ты ласкаешь немую,
Но не дам я пропасть
Чувству, что где-то в сердце искрится.
Полюби и прости,
Пожелай и отдай.
Знаю, сможешь. Гармония рядом.
И сумей пронести
Сквозь лишения рай,
Наслаждайся лишь мной, моим взглядом.

Не в тему

автор: dude

Гординський і безкінечність

„Люби свою коротку неповторність;
І не гаси ні полетів, ні мрій –
Умій збагнути кризь щоденну сірість
Те, що тремтить в безодняві твоєї –
Твоїх спромог нечувану безмірність...”

Святослав Гординський

Ім'я Святослава Гординського звучить знайомо. Але чи говорить воно нам бодай щось? Мені, чесно кажучи, небагато. Та й більшості з вас, мабуть, теж. За 16 років незалежності ім'я його так і не стало чимось більшим за порожній звук, хоча він усе своє життя, а головне – успішно й результативно, як ніхто – ширив світом добру вість про Україну.

Святослав Гординський (1906 – 1993) – це титан, про якого мусимо знати. Це художник, поет, перекладач, мистецтво- та літературознавець, науковець, видавець. Його гідність не дозволила залишитися в ССРСР, і він став одним із найвидатніших, наймасштабніших, найактивніших діячів української діаспори.

Як поет, Гординський – автор кількох висококласних збірок. Як літературознавець – портретів Зерова, Влизька, М.Куліша, Осьмачки, Плужника, Хвильового та інших. Як перекладач – перекладів Горация, Овідія, Війона, Бодлера, Верхарна, Шекспіра, Шіллера, Апполінера, Гюго, Словацького та інших європейських класиків. Як художник, Гординський талановито творив у різних жанрах – живопис, графіка, плакат, екслібрис, художнє оформлення книг. Особливо плідною була його робота у монументальному малярстві: він оформив понад 30 церков в Америці, Європі та Австралії, у тому числі п'ять кафедральних соборів (два у Вінніпезі, в Римі, Мюнхені та у Мельбурні).

Отже, якщо ви цікавитесь поезією, малярством, графікою і хочете почути ще багато цікавого про Святослава Гординського (від тих, хто його знав!), приходьте на ювілейний вечір з нагоди 100-річчя митця, який Музей шістдесятництва влаштує у понеділок, 26 лютого о 18:00 у Будинку художника (це на Львівській площі, від метро «Майдан» 16/18 тролейбус).

автор: Runya

Цинамон або ж Кориця

Виявляється, корицею (по-англійськи цинамон) можна і варто лікуватися не тільки від хвороб розбитого серця, а й від хвороб повсякденних, використовувати як профілактичний засіб. Отже...

Корицею (по-англійськи цинамон) можна і варто лікуватися не тільки від хвороб розбитого серця, а й від хвороб повсякденних, використовувати як профілактичний засіб. Отже... Корицею практично на всій території тропічної Азії, де її використовують як прянощі, а також у культових обрядах.

Корицю отримують із внутрішньої частини кори копичника цейлонського. Кориця має гострий, пряний, гіркий і солодкий смак. Це головна приправа до фруктових супів, запіканок, компотів, киселів, пудингів, фруктових рулетів, напоїв.

Корицею використовують як прянощі, а також у культових обрядах. Корицею отримують із внутрішньої частини кори копичника цейлонського. Кориця має гострий, пряний, гіркий і солодкий смак. Це головна приправа до фруктових супів, запіканок, компотів, киселів, пудингів, фруктових рулетів, напоїв. Корицею використовують як прянощі, а також у культових обрядах. Корицею отримують із внутрішньої частини кори копичника цейлонського. Кориця має гострий, пряний, гіркий і солодкий смак. Це головна приправа до фруктових супів, запіканок, компотів, киселів, пудингів, фруктових рулетів, напоїв.

Корицею використовують як прянощі, а також у культових обрядах. Корицею отримують із внутрішньої частини кори копичника цейлонського. Кориця має гострий, пряний, гіркий і солодкий смак. Це головна приправа до фруктових супів, запіканок, компотів, киселів, пудингів, фруктових рулетів, напоїв.

Корицею використовують як прянощі, а також у культових обрядах. Корицею отримують із внутрішньої частини кори копичника цейлонського. Кориця має гострий, пряний, гіркий і солодкий смак. Це головна приправа до фруктових супів, запіканок, компотів, киселів, пудингів, фруктових рулетів, напоїв. Переїдемо до кулінарної складової кориці. У 17 ст. більшість європейців так лікували застуду: підігрівали розведений алкоголь, додавали туди спеції і пила на ніч. Допомогало. Але для німців глінтвейн – не просто напій, а давня культурна традиція. Саме тому у барах його важко знайти, бо справжній – лише в родинях. До речі, єдиного рецепту приготування чудо-напою немає. Ось один із них – «Глінтвейн білий». Цукор – 100 г, гвоздика – 2 шт., кориця – 1 шматочок, апельсин (лимон, грейпфрут) – 1 шт., вода – 125 мл., вино сухе біле – 0, 75 л. Смакуйте!

Вустиами прохвесора

автор: Житник В.К.

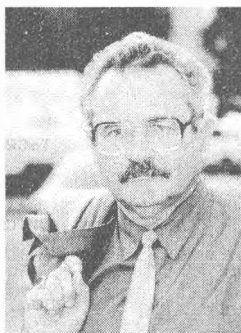
Живопис вустиами прохвесора

Романченко Н.В. (економіка)

1. Попит не треба торкати
2. Хай вас прямі лінії не лякають

Чумаченко Б.М.

1. Як правило, великі не помічають одне одного
2. Погано, що ви не знаєте Ігоря Кона. Треба знати людей, які здійснили сексуальну революцію в Радянському Союзі. Тому що наслідком цієї революції є, певною мірою, ви

Малі елегії

Усяк бува, моя маленька радосте.
Буває всяко. І чия провина,
Що для одного сизий виноград росте,
А що другому дозрівають вина?
Десь марилось, янтарилось давно воно,
А нині – чуєш? – хвилею гримкоче.
Все, що колись так марно промарновано,
Хай пізно, а захити кожен хоче.

(to be continued)

У присутності коханої німіють навіть найсміливіші вуста, і залишається неказаним саме те, що так хотілося сказати (Сервантес)

Від редакції

(Вступне слово)

Шановні читачі!

Вітаємо з Днем світового кохання!

Ну шо, освідчились? Чи духу забракло? Чи ви принципово проти стосунків boyfriend-girlfriend? А може, ви незакохані? Тоді скажіть, ви щасливі чи нещасні?

Щира подяка всім, хто взяв участь у нашому конкурсі і надіслав трохи творчості. Все воно було таке класне, що ми вирішили не вибирати найкращий твір, а вмістити по можливості всіх (а якщо чесно, то, може, ще й матеріалу не вистарчило б).

А те, що 14 число МВ вийшло на 14 лютого - це явно знак. Цікаво, що він означає?

Ціна 50 коп.

Наклад 200 примірників

Видруковано в університетському видавництві "Пульсари"

Формальності

Просимо надсилати Ваші статті, твори, оголошення та пропозиції у вигляді приєднаного документа на нашу е-скриньку:

visnyk@gmail.com

Редакція має право редагувати та, за потребою, скорочувати надіслані матеріали. Їхній розмір не повинен перевищувати 4 тис. знаків (лист А4, 12 кегель). За зміст матеріалів відповідають тільки їхні автори.

143306

За
пр
Че

UKMA Library * Book

1: МИ

0406710

акція